

RELEVANCE OF EQUITY INFORMATION IN THE DECISION-MAKING PROCESS

RELEVANȚA INFORMAȚIILOR AFERENTE CAPITALULUI PROPRIU ÎN PROCESUL DECIZIONAL

Daniela GHEDEA

d.ghdea2019@gmail.com

Galina BĂDICU, ORCID ID: 0000-0002-9429-3654

badicu.galina@ase.md

Academia de Studii Economice din Moldova

Abstract: *In the condition of globalization, equity information has become a decisive factor in success. In order to make the most of their opportunities on the national and international market, economic entities need, in advance, relevant quality information to enable them to objectively assess their viability in the face of impediments. Providing accurate, complete and timely information on equity directly influences the quality of economic decisions. This research demonstrates that the quality of information is characterized by the specific features, functions and requirements of the information and depends on the accuracy with which they are interpreted, the procedures and techniques of collection and processing, the level of training of those who process it, and the interests of users. In order to achieve the proposed objectives, there were used several research methods including: analytics, comparison, induction and synthesis.*

Keywords: *own capital, decision-making process, users of accounting information*

JEL: M41

Introducere

Actualmente, este tot mai accentuată exigența, dar și oportunitatea informațiilor aferente capitalului propriu în procesul decizional, în condițiile creșterii credibilității și relevanței pentru utilizatori. Semnificația și structura capitalului propriu este una dintre temele cele mai abordate de literatura de specialitate datorită importanței sale pentru acestea. Relația dintre structura capitalului propriu și factorii săi determinanți reprezintă una dintre principalele preocupări ale managementului entității întrucât reprezintă, de cele mai multe ori, centrul funcției de maximizare a valorii entității.

Capitalul propriu caracterizează posibilitățile financiare de dezvoltare ale entității și demonstrează de ce bunuri dispune entitatea pentru a-și desfășura activitatea și a obține un anumit profit. O importanță majoră, în acest sens, îl are raportul dintre diferite tipuri de surse de finanțare ale entității. Nu este întâmplător faptul că mărimea, structura și modificările capitalului propriu prezintă un interes deosebit pentru toate grupele de utilizatori ale situațiilor financiare, de aceea este rezonabil de a investiga semnificația și structura capitalului propriu.

Capitalul reprezintă o categorie economică care include totalitatea surselor de finanțare stabile, care prin asociere cu ceilalți factori de producție (natura și munca) participă la realizarea de noi bunuri economice, în scopul de a obține profit. În contextul globalizării, acest factor de producție poate constitui un instrument eficace pentru implementarea unor politici globale, care să vizeze îmbunătățirea condițiilor sociale și de mediu înconjurător [3].

Capitalul propriu debutează în cadrul unei entități cu capitalul social, completat după primul ciclu de activitate cu noi elemente precum profitul și eventualele rezerve constituite [6]. Din punct de vedere contabil, capitalul propriu exprimă finanțarea proprie a bunurilor economice aflate în circuitul patrimonial al entității, reprezentând mărimea rămasă în activele entității după scăderea datoriilor [1]. Abordarea capitalului propriu ca sursă proprie de finanțare este cea mai fundamentală, deoarece

rămâne, în mod permanent, la dispoziția entității și participă împreună cu sursele împrumutate la finanțarea activității economico-financiare a acesteia [4].

Cercetarea de față își propune o investigație a fundamentelor teoretice aferente capitalului propriu în vederea identificării utilității acestuia în procesul decizional.

Scopul acestei cercetări constă în prezentarea celor mai relevante aspecte în legislația națională cu referire la capitalul propriu, dar și de a demonstra importanța informațiilor aferente în procesul decizional, ci și pentru a formula concluziile legate de subiectul cercetării. Pentru a realiza și pune în valoare scopul cercetării, au fost stabilite următoarele obiective:

- expunerea și clarificarea modului în care legislația națională definește și clasifică capitalul propriu și social;
- unele aspecte privind simbioza elementelor componente ale capitalului cu conturile contabile și indicatorii situațiilor financiare;
- sinteza aspectelor cercetate și formularea concluziilor.

Cercetarea noastră intenționează să demonstreze și să accentueze importanța capitalului propriu în activitatea entității. Ca tehnică indirectă de cercetare am utilizat analiza prevederilor legislației în domeniul contabilității în vederea realizării unei recenzii calitative cu privire la capitalul propriu. Cu ajutorul metodelor de analiză și sinteză, precum și cu aplicarea elementelor de comparație, inducție și deducție a fost posibilă înregistrarea și evidențierea principalelor informații relevante ce țin de domeniul de cercetare.

Conținutul de bază

O condiție indispensabilă pentru dezvoltarea economică a entităților o reprezintă formarea unui capital propriu suficient pentru asigurarea unei reputații și obținerea încrederii investitorilor în perspectivele de dezvoltare strategică.

În literatura de specialitate, se conțin diverse abordări referitoare la semnificația capitalului propriu. Pentru a analiza capitalul propriu, este necesar, în primul rând, de a examina definiția acestuia, deoarece, în literatura de specialitate, ea diferă în funcție de obiectivele întreprinzătorului și interesele utilizatorilor de informație contabilă. Abordările aferente capitalului propriu evidențiază elementele care stau la baza definirii capitalului propriu, acestea fiind legate de cantitate de mijloace de producție, de valoare a mijloacelor de producție, de factorii de producție, de expresie bănească a investițiilor realizate, de suma de bani pusă în comun de indivizi pentru începerea unui parteneriat, de finanțare proprie a bunurilor economice etc. Deși nu există o definiție unanim recunoscută a capitalului propriu, literatura de specialitate îi atribuie numeroase sensuri. Potrivit economistului Nassau Senior „capitalul a fost atât de divers definit, încât poate fi îndoielnic dacă semnificația sa a fost vreodată înțeleasă” [2]. La câteva dintre ele, ne vom referi în continuare.

Analiza critică a literaturii de specialitate a permis identificarea următoarelor abordări privind capitalul, în general, și capitalul propriu, în special. În general, capitalul a fost exprimat prin „capital fizic” sau prin „capital bănesc” necesar desfășurării activităților economice ale entităților economice. Derularea unei activități economice este condiționată de existența și utilizarea mijloacelor materiale și bănești, determinate de specificul activității fiecărei entități. După Toma, capitalul include totalitatea surselor de finanțare stabile, proprii și străine, care participă la realizarea de noi bunuri economice, în vederea obținerii profitului [18]. De-a lungul istoriei gândirii economice termenul de capital a fost folosit cu sensul de o „sumă de bani care aduce un venit suplimentar celui care-l posedă” [14].

Dintr-o viziune contabilă, „capitalul” a fost legat de la început de conceptul de „credit”, deși deseori acest cuvânt însoțește elemente de activ, precum capital fix, capital intelectual, capital de lucru, cheltuieli de capital etc. Din cercetările lui Nobes a reieșit că capitalul poate avea următoarele sensuri: a) capital social; b) sumă a tuturor soldurilor capitalurilor proprii; c) sumă a capitalurilor proprii și a datoriilor pe termen lung [11]. Potrivit Dicționarului Universal pentru Afaceri și Comerț al lui Postlethwayt, capitalul reprezintă, pentru comercianți, bancheri și negustori, suma de bani pusă în comun de indivizi pentru începerea unui parteneriat [15]. Pentru proprietari, capitalul este reprezentat doar de capitalurile proprii, în timp ce pentru entitatea economică, în general, capitalul

este format din datorii și capitaluri proprii [19]. Capitalul propriu stă la baza oricărei afaceri deoarece constituie sursa inițială de finanțare a entității economice de către investitori, la care se pot adăuga ulterior alte resurse financiare atrase de la terți. Capitalurile proprii ale entității economice constituie o sursă permanentă de finanțare a activului imobilizat, care conferă acesteia o anumită siguranță și stabilitate financiară și credibilitate în fața partenerilor de afaceri [12]. Dreptul de proprietate asupra capitalului propriu este conferit acționarilor sau asociațiilor care și-au asumat riscul antreprenorial în cadrul entității economice [20].

Din punct de vedere financiar, capitalul cuprinde totalitatea resurselor bănești atrase de la diverși proprietari, necesare achiziționării mijloacelor utilizate în obținerea bunurilor și a serviciilor, cu scopul obținerii unui câștig. Proprietarii capitalului sunt reprezentați inițial de către acționarii sau asociații care constituie un capital social pentru demararea afacerii, la care se adaugă, pe parcursul derulării activității economice, alte terțe persoane ce creditează întreprinderea. Renumitul savant Erich A. Helfert menționează că capitalul propriu ale acționarilor, reprezintă suma netă a contribuțiilor diferitor clase de acționari la finanțarea afacerii, precum și profiturile acumulate în timp și nedistribuite acestora sub formă de dividend [8]. După Lazari, capitalul propriu reflectă finanțarea proprie a bunurilor economice aflate în patrimoniul entității, ce încorporează resursele economice ale entității, iar elementele componente ce formează capitalul influențează diferit asupra acestuia [7].

Din punct de vedere structural, capitalului reprezintă, în cea mai simplă definiție, modul în care pasivul din bilanțul unei entități este împărțit între surse de finanțare proprii și surse de finanțare împrumutate. Acest raport este foarte important pentru performanța societății, pentru nivelul dividendelor plătite acționarilor entității, pentru gradul de îndatorare și pentru optimizarea costurilor îndatorării.

Conform prevederilor SNC „Capital propriu și datorii”, capital propriu reprezintă mărimea rămasă în activele entității după scăderea datoriilor [16, pct. 4] și include capitalul social și neînregistrat, primele de capital, rezervele, profitul (pierderea), rezervele din reevaluare și alte elemente ale capitalului propriu [16, pct. 5].

În opinia noastră, prevederile naționale, ce reglementează conținutul indicatorilor situațiilor financiare, nu explică nici conținutul economic și nici scopul acestui indicator, doar modalitatea de calcul ca diferența dintre total active și total datorii certe și incerte.

În urma analizei opiniilor și abordărilor referitoare la delimitarea noțiunii de capital propriu, autorii propun definirea mai aprofundată a conținutului acestora. *Astfel, capitalul propriu reprezintă o sursă permanentă de finanțare proprie necesară desfășurării activității, constituită inițial prin aporturile proprietarilor asigurând interesele patrimoniale ale creditorilor și fondatorilor (acționarilor), și ulterior din profitul obținut și alte surse nerambursabile, care conferă entității o anumită siguranță și stabilitate financiară, precum și credibilitate în fața partenerilor de afaceri.*

Din punct de vedere al raportării financiare, valoarea capitalului propriu se prezintă în *Bilanț și Situația modificărilor capitalului propriu*. Componenta capitalului propriu și corelarea elementelor componente ale acestuia cu conturile contabile și indicatorii situațiilor financiare se prezintă în figura de mai jos.

Informațiile generalizate în figura 1 relevă structura și componentele capitalului propriu la nivel de entitate și legătura surselor de finanțare proprie dintre Bilanț, Situația de profit și pierdere și conturile sintetice destinate pentru evidența capitalului propriu. Astfel, constatăm o diferență între clasificarea efectuată în situațiile financiare și prezentarea conturilor în planul general de conturi. Dacă în situații financiare, primele de capital se consideră un element component separat, atunci în planul general de conturi acestea sunt în componența „capitalului social, neînregistrat și primelor de capital”. Totodată, rezervele din reevaluare constituie și ele un element component separat în situațiile financiare, iar în planul general de conturi se regăsesc în categoria „alte elemente de capital propriu”.

Considerăm că detalierea informațiilor aferente capitalului propriu în situațiile financiare oferă informații consistente pentru luarea deciziilor de către toate categoriile de utilizatori. În contextul decizional, bilanțul este o trecere în revistă cumulativă a impactului investițiilor existente, a deciziilor de finanțare aferente și a rezultatului net al acestor investiții.

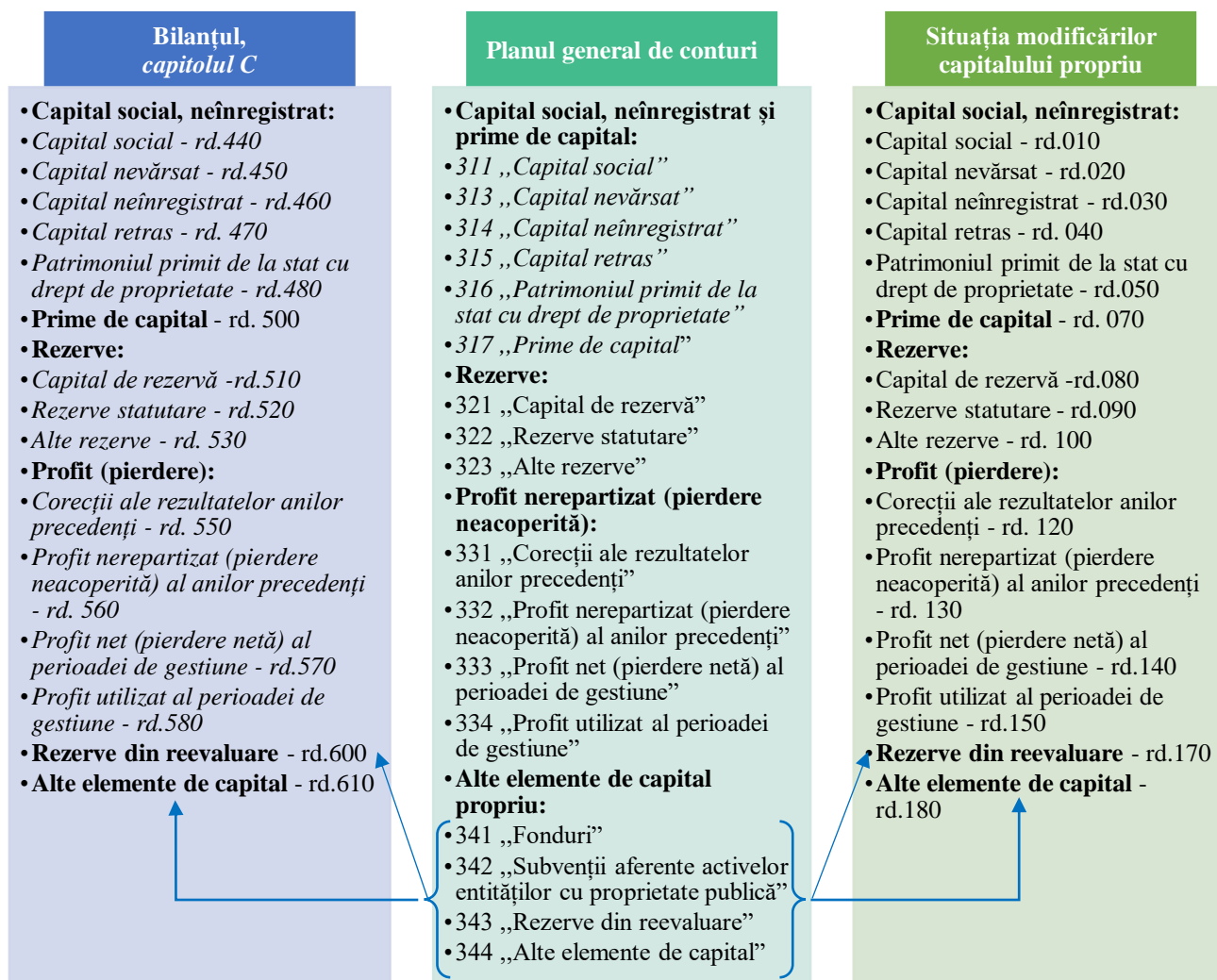

Figura 1. Simbioza elementelor componente ale capitalului cu conturile contabile și indicatorii situațiilor financiare

Sursa: elaborat de autori în baza prevederilor legislației naționale [13], [17]

Figura 1 este o reprezentare conceptuală a bilanțului și a relaționării sale cu planul general de conturi și situația modificărilor capitalului propriu. Astfel, bilanțul descrie poziția financiară a entității la un moment dat și reflectă efectul cumulat al deciziilor manageriale anterioare. Principalele schimbări pe parcursul perioadei în capitalul propriu al entității putem analiza în Situația modificărilor capitalului propriu, care oferă mai multe detalii în ceea ce privește schimbările intervenite în valoarea și structura capitalului propriu între data de deschidere și cea de închidere a bilanțului.

O primă decizie ce modifică capitalul propriu este plata dividendelor. Aceste plăți afectează atât numerarul, cât și nivelul profitului nerepartizat, care este o parte a capitalului propriu. O altă decizie ce afectează capitalul este și cea a emisiunii de noi acțiuni, rascumpărarea acțiunilor prin alocarea surplusului de numerar, care pot fi vândute ulterior, și respectiv, vor modifica fie primele de capital, fie profitul nerepartizat. Deasemenea, informațiile aferente capitalului propriu pot fi utilizate la aprecierea posibilităților extinderii și diversificării activității operaționale pe seama surselor proprii.

Înființarea unei entități presupune punerea la dispoziția acesteia a unor aporturi. Astfel, valoarea totală a cotelor în capitalul social (acțiuni, cote de participație etc., în funcție de forma organizatorico-juridică a entității) ale proprietarilor entității, care acordă acestora drepturi stabilite de statutul acesteia și de legislația în vigoare reprezintă **capitalul social**. Modul de formare a capitalului social este reglementat de actele legislative ale Republicii Moldova [9], [10] și actele de constituire a entității (*contract sau declarația de constituire, statut, elaborat în conformitate cu legislația*). Mărimea capitalului social se indică în actele de constituire ale entității și/sau în alte documente prevăzute în legislație.

Legea privind SRL nu mai prevede o valoare minima pe care trebuie sa o aiba un capital social, suma de 1 leu reprezentand ceva simbolic. Totusi, exista câteva situații în care valoarea mică a acestuia poate sta în calea dezvoltării unei entități. Un business cu un capital social scăzut nu va avea acces la finanțare, decat într-o măsură limitată. Este și normal ca bancile să refuze finanțarea, pentru că aceasta ar reprezenta un risc mult prea mare de nerambursare. Astfel, diminuarea capitalului social nu este cea mai bună decizie pentru entitățile care își doresc să se împrumute în viitor.

În practica constituirii societăților depunerea aporturilor în capitalul social, sub formă de mijloace bănești, se efectuează pînă la înregistrarea de stat, iar restul aporturilor pot fi depuse de proprietari astfel: la societățile pe acțiuni în termen de 2 luni de la data înregistrării de stat [9, alin. (3) al art.35], [9, alin. (7) al art.39], iar la societățile cu răspundere limitată în cel mult 6 luni de la data înregistrării societății [10, art.22]. Așa dar, la depunerea în capitalul social ca aport al mijloacelor bănești, fondatorul (ii) își deschid cont special în bănci privind depunerea aportului la capitalul social.

În acest context, legiitorul prevede următoarele aspecte privind capitalul social în societățile pe acțiuni și cele cu răspundere limitată, figura 2.

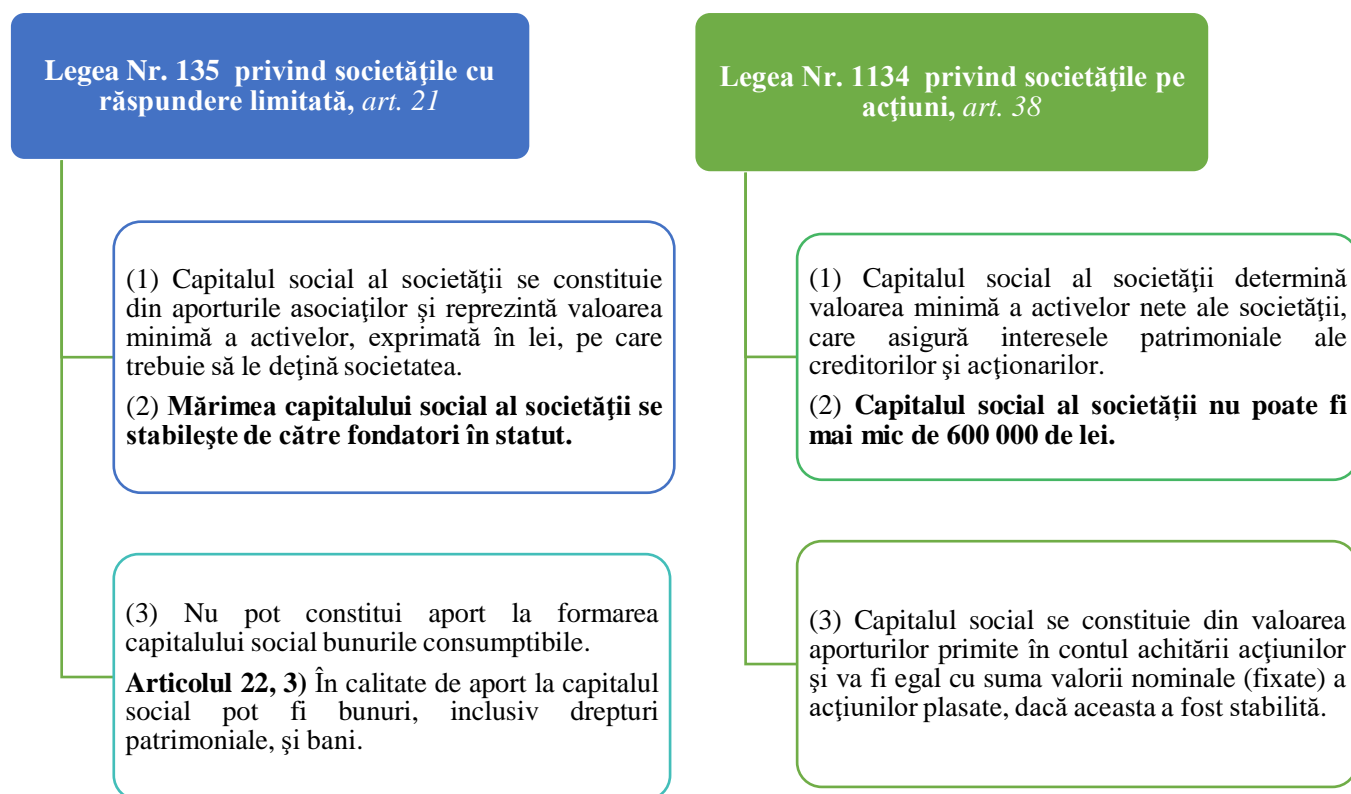

Figura 2. Semnificația capitalului social prin prisma legislației naționale

Sursa: elaborat de autori în baza prevederilor legislației naționale [9], [10]

Realizarea unui capital social este primul pas către deschiderea unei entități. Astfel, deducem că o condiție indispensabilă pentru dezvoltarea economică a entităților o reprezintă formarea unui capital social suficient pentru asigurarea dezvoltării strategice. Din punct de vedere al contabilitatii, capitalul social nu are o existență reală, ci este mai degrabă o cifră convenită de fondatori, acționari, asociați. Din punct de vedere juridic, capitalul social reflectă obligațiile pe care o entitate le are față de acționarii și asociații ei. El este practic o datorie (un pasiv) pe termen nedeterminat. Acest lucru face ca un SRL să răspundă direct în fața tuturor creditorilor, în urma aportului pe care acestia l-au adus capitalului social. De exemplu, dacă business-ul datorează unui investitor o anumită sumă și nu i-o poate plăti, atunci el are posibilitatea să revendice de la un asociat suma respectivă, ca valoare a aportului adus capitalului entității.

În acest context, putem consemna unele particularități-caracteristici ale capitalului social:

de protejare a intereselor creditorilor entității întrucât reprezintă cea mai importantă garanție pentru aceștia;

- **de apreciere a potențialului economic** în vederea atragerii unui posibil creditor. Astfel, potențialul trebuie să fie unul bine stabilit și calculat. Cu cât este mai mare potențialul economic, cu atât investitorul va avea mai multă încredere;

prin existența unor drepturi, care permit repartizarea puterii în societate sau a dividendelor în funcție de aportul la capitalul social.

Conform SNC „Capital propriu și datorii”, *primele de capital* reprezintă [16, pct. 4]:

1. Diferența favorabilă dintre valoarea efectivă și valoarea nominală a părților sociale depuse în capitalul social;
2. Diferența favorabilă dintre valoarea nominală sau de înstrăinare și valoarea de retragere a părților sociale proprii răscumpărate și ulterior anulate sau înstrăinate;
3. Diferența favorabilă dintre valoarea nominală a obligațiunilor și valoarea nominală a acțiunilor în care acestea au fost convertite.

Rezervele sunt surse constituite prin autofinanțare, anual, din profitul entității. Deciziile precise privind repartizarea profitului sunt stabilite de către adunarea generală a proprietarilor. Din punct de vedere al reglementării, ca urmare a respectării unei obligațiuni impuse de lege, entitatea trebuie să constituie din profitul obținut o rezervă legală de cel puțin 10% din suma capitalului social [9, art. 44], [10, art. 31]. Astfel, componentele capitalului propriu sub formă de rezerve sunt: capitalul de rezervă (rezerve stabilite de legislație), rezerve statutare (rezerve prevăzute de statut sau contractul de constituire) și alte rezerve (se formează în baza deciziei adunării generale a proprietarilor). Capitalul de rezervă trebuie să fie plasat în active cu lichiditate înaltă, care ar asigura folosirea lui în orice moment [9, art. 44(3)].

Scopul principal al oricărui întreprinzător constă în obținerea rezultatelor financiare pozitive. În activitatea practică contabilă, rezultatele financiare se determină ca total cumulativ de la începutul perioadei de gestiune și apar sub forma profitului, dacă veniturile perioadei de gestiune sunt mai mari decât cheltuielile aceleiași perioade, sau sub forma pierderii, când cheltuielile perioadei de gestiune depășesc veniturile aceleiași perioade. **Profitul (pierderea)** include: profitul net (pierderea netă) al perioadei de gestiune, profitul nerepartizat (pierderea neacoperită) al anilor precedenți, profitul utilizat al perioadei de gestiune, corecțiile rezultatelor anilor precedenți [1].

În acest context, consemnăm că relevanța informațiilor aferente capitalului propriu constă în furnizarea de informații utile unei game largi de utilizatori.

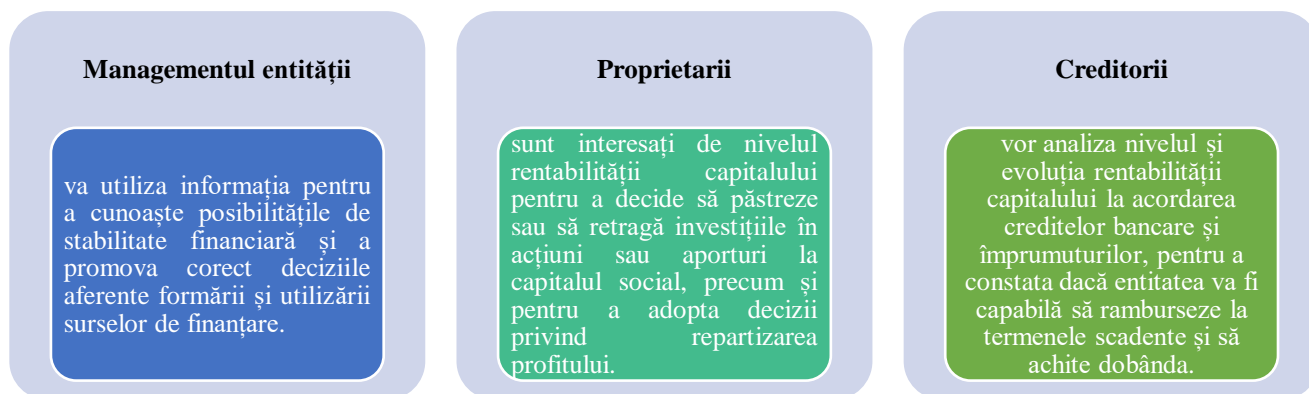

Figura 3. Interesul utilizatorilor în informații aferente capitalului propriu

Sursa: elaborat de autori

De exemplu, investitorii actuali și potențiali, solicită informații despre evoluția rentabilității capitalului și starea economico-financiară a entității în care doresc să investească, auditorii solicită informații în realizarea auditului situațiilor financiare pentru a lua în considerare respectarea legilor și reglementărilor în vigoare, managementul entității în vederea aprecierii posibilităților extinderii și

diversificării activității operaționale pe seama surselor proprii, asigurării și menținerii echilibrului financiar etc. De remarcat faptul că, utilitatea informațiilor aferente capitalului propriu depinde foarte mult de caracteristicile calitative ale acestora, precum: inteligibilitatea, relevanța, credibilitatea și comparabilitatea în același timp.

Unii cercetători consideră că cercetarea științifică a conținutului economic al conceptului privind capitalul propriu este determinată de importanța formării și utilizării capitalului propriu pentru adoptarea unor decizii tactice, operaționale și strategice, legate de: aprecierea atractivității acțiunilor emise de societatea pe acțiuni și riscului de investire în titlurile de valoare emise; elaborarea proiectelor de investiții în activele imobilizate și circulante ale societății pe acțiuni; stabilirea nivelului de îndatorare, la care poate apela societatea, astfel, încât acesta să nu se reflecte negativ asupra echilibrului financiar; examinarea alternativelor de finanțare pe seama emisiunii valorilor mobiliare în comparație cu alte variante; determinarea și aprecierea caracterului adecvat al politicii de dividende promovate de societatea pe acțiuni etc [5].

În acest context, menționăm că prin oferirea informațiilor aferente capitalului propriu, utilizatorii sunt asigurați cu informații privind modul de formare și utilizare a capitalului propriu, elementele, factorii sau evenimentele care ar putea amenința continuarea activității entității astfel, încât să nu între în stare de faliment sau să-și reducă semnificativ activitatea. De remarcat, că informația aferentă capitalului propriu poate fi folosită în cadrul auditului situațiilor financiare în vederea obținerii probelor de audit, privind gradul de adecvare al aplicării continuității activității în întocmirea situațiilor financiare.

Concluzii

Concluzionând, putem consemna că noțiunea de capital propriu este foarte complexă și fiecare abordare expusă cercetează noțiunea din diferite puncte de vedere. Astfel, scopul principal al capitalului propriu constă în asigurarea autonomiei financiare a entității, care exprimă aptitudinea entității de a face față angajamentelor financiare, măsurându-se cu ajutorul unor rate care exprimă gradul de lichiditate – solvabilitate și gradul de îndatorare. Este important să remarcăm faptul că, în procesul decizional, informația privind capitalul propriu reprezintă un punct de pornire în elaborarea măsurilor de rigoare în condițiile concrete ale entității și este esențială pentru rezolvarea diverselor probleme și luarea deciziilor optime.

Din cele menționate, rezultă că în Republica Moldova, modul de înființare, organizare și funcționare al entităților, drepturile și obligațiile fondatorilor, acționarilor, precum și formarea și utilizarea capitalului propriu sunt stabilite de legislație. Precizăm că legislația națională se schimbă foarte des. În acest context, frecvent se modifică și formatul situațiilor financiare, precum și conținutul indicatorilor respectivi: capitalul social, capitalul neînregistrat, prime de capital, reserve din reevaluare etc. Astfel, informația aferentă capitalului propriu se află în continuă modificare, perfecționare. Acest fapt, conduce la creșterea gradului de incertitudine și la instabilitatea informațiilor aferente capitalului propriu, fapt care influențează direct procesul decizional.

În urma analizei opiniilor și abordărilor referitoare la delimitarea noțiunii de capital propriu, autorii propun definirea mai aprofundată a conținutului acestora. *Astfel, capitalul propriu reprezintă o sursă permanentă de finanțare proprie necesară desfășurării activității, constituită inițial prin aporturile proprietarilor asigurând interesele patrimoniale ale creditorilor și fondatorilor (acționarilor), și ulterior din profitul obținut și alte surse nerambursabile, care conferă entității o anumită siguranță și stabilitate financiară, precum și credibilitate în fața partenerilor de afaceri.* În opinia noastră, abordarea capitalul propriu ca sursă proprie de finanțare este cea mai profundă, întrucât capitalul propriu rămâne, în mod permanent, la dispoziția entității și participă împreună cu sursele împrumutate la finanțarea activității economico-financiare a acesteia. Considerăm că detalierea informațiilor aferente capitalului propriu în situațiile financiare oferă informații consistente, care trebuie să fie veridice, complete și oportune pentru luarea deciziilor de către toate categoriile de utilizatori.

Referințe bibliografice

1. Bădicu, G., & Mihaila, S. (2019). Bazele contabilității: Note de curs. 224 p.
2. Bowley, M. (2013). Nassau Senior and Classical Economics. Routledge.
3. Carp, M. (2013). Impactul politicii de finanțare asupra dezvoltării durabile a întreprinderii. O abordare financiar-contabilă. Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
4. Chirilov, N. (2018). Abordări conceptuale privind conținutul capitalului propriu. În: Conferința Științifică Internațională „Contabilitatea și auditul în condițiile globalizării: realități și perspective de dezvoltare”. Chișinău: ASEM, Ed. a 7-a, 19-20 aprilie 2018
5. Chirilov, N., Țiriulnicova, N. (2018). Considerații privind capitalul propriu al societății pe acțiuni. În: *Economica* nr.1 (103). p. 83-92.
6. Dicu, R. (2015). Dimensiuni contabile și financiare ale capitalului. Concept. Evaluare. Normalizare. Iași: Tehnopress.
7. Grigoroii, L., ș.a. (2021). Contabilitatea întreprinderii. Chișinău: Cartier. 800 p.
8. Helfert Erich, A. (2006). Tehnici de analiză financiară. Ghid pentru crearea valorii. Ediția 11. București: BMT Publishing House
9. Legea privind SA nr. 1134/1997. În: Monitorul Oficial Nr. 372-382 art. 341, 2020. [online]. Disponibil la: https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=130627&lang=ro
10. Legea privind SRL 135/2007. În: Monitorul Oficial Nr. 127-130 art. 548, 2007. [online]. Disponibil la: https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=129087&lang=ro#
11. Nobes, C. (2015). Accounting for capital: the evolution of an idea. *Accounting and Business Research*. 45 (4). pp. 413 – 441.
12. Piketty, T. (2014). *Capital in the Twenty-first Century* (tr. A. Goldhammer). Cambridge, MA: Belknap Press.
13. Planul general de conturi contabile. În: Monitorul Oficial Nr. 233-237 art. 1534, 2013, cu modificările ulterioare. Disponibil la: https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=117857&lang=ro
14. Popescu, G. (2004). *Evoluția gândirii economice*. Ediția a III-a revăzută, adăugită și actualizată. Editura Academiei Române.
15. Postlethwayt, M. (1971). *Universal Dictionary of Trade and Commerce* (Reprints of economic classics). 4th edition.
16. SNC „Capital propriu și datorii”. [online]. Disponibil la: <https://www.mf.gov.md/ro/lex>
17. SNC „Prezentarea situațiilor financiare”. [online]. Disponibil la: <https://www.mf.gov.md/ro/lex>
18. Toma, C. (2018). *Contabilitate financiară*. Ediția a III-a, revizuită și adăugită. Editura Tipo Moldova.
19. Van Mourik, C. (2010). The equity theories and financial reporting: an analysis. *Accounting in Europe*. 7 (2). pp. 191 –211.
20. Watanabe, T. (2013). Net Worth Ratio and Financial Instability. *Journal of Economic Structures*. 2 (3).